

**АДМІНІСТРАТИВНО-ДЕЛІКТНЕ ЗАКОНОДАВСТВО УКРАЇНИ:
СТАН ТА ШЛЯХИ ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ
ЙОГО РЕАЛІЗАЦІЇ**

У статті вивчено стан адміністративно-деліктного законодавства України. Окреслено причини, які заважають ефективній його реалізації, серед яких застарілість багатьох його норм, слабка ефективність їх реалізації, невідповідність значної частини передбачених КУпАП проступків реаліям сьогодення, непоодинокі випадки помилкової кваліфікації адміністративних проступків, численні скарги громадян на рішення, дії (бездіяльність) посадових осіб суб'єктів адміністративної юрисдикції тощо. Окреслено характерні проблеми реалізації адміністративно-деліктного законодавства України та запропоновано шляхи підвищення його ефективності.

Ключові слова: *адміністративно-деліктне законодавство, делікти, проступок, ефективність, реалізація, удосконалення, кодекс.*

Постановка проблеми. Значне місце в загальній структурі протиправних діянь, що вчиняються в країні, займають адміністративні правопорушення (адміністративні делікти). Їх «незначний суспільний резонанс» порівняно з кримінально-караними діяннями свідчить скоріш за все не про деліктологічну стабілізацію в названій сфері, або поліпшення справ у боротьбі з ними, а про: межу можливостей органів адміністративної юрисдикції з розгляду й винесення відповідних постанов; адаптацію суспільства, своєрідне звикання населення до цих антигромадських проявів, роблячи їх ніби «звичними», «соціально-схвалюваними» або, принаймні, «не засуджуваними» у суспільстві.

Зусилля держави щодо протидії зростанню адміністративної деліктності поки не принесли бажаних результатів. Деліктологічна ситуація в Україні, насамперед у сфері громадського порядку та забезпечення громадської безпеки, залишається складною – зростає кількість учинюваних адміністративних деліктів, поглиблюються тенденції демонстративної зневаги до норм моралі, норм права з боку значної частини раніше законопокійного населення.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Актуальність цієї проблеми додає й та обставина, що, незважаючи на заходи, які вживаються до нейтралізації адміністративних деліктів, результати боротьби з ними ще неадекватні вжитим зусиллям, а ігнорування проблем, що виникають у цій сфері, призводить до негативних явищ. Саме тому проблема активізації роботи щодо запобігання адміністративним деліктам та зниження в цілому адміністративної деліктності в суспільстві давно стала актуальним завданням як для учених, так і суб'єктів адміністративної юрисдикції. Не сприяє якнайшвидшому її розв'язанню й чинне адміністративно-

деліктне законодавство, до проблем реалізації якого зверталися відомі вчені-адміністративісти, як В.Б. Авер'янов, О.М. Бандурка, Д.Н. Бахрах, А.І. Берлач, Ю.П. Битяк, А.С. Васильєв, В.М. Гаращук, І.П. Голосніченко, Т.О. Гуржій, С.М. Гусаров, Є.В. Додін, Т.О. Коломоєць, В.К. Колпачков, А.Т. Комзюк, О.В. Кузьменко, Д.М. Лук'янець, Р.С. Мельник, О.І. Остапенко, Ю.М. Старілов, С.Г. Стеценко, А.П. Шергін, В.К. Шкарупа та ін.

Формування цілей. Метою цієї статті є вивчення стану адміністративно-деліктного законодавства України та виявлення причин, які заважають ефективній його реалізації.

Виклад основного матеріалу. Попри вагому наукову зацікавленість учених окресленою проблематикою, назвати чинне адміністративно-деліктне законодавство досконалим важко, підтвердженням чому є застарілість багатьох його норм, слабка ефективність їх реалізації, невідповідність значної частини передбачених КУпАП проступків реаліям сьогодення, непоодинокі випадки помилкової кваліфікації адміністративних проступків, численні скарги громадян на рішення, дії (бездіяльність) посадових осіб суб'єктів адміністративної юрисдикції тощо.

Відсутність будь-якого покращання адміністративної деліктності в країні змушує ще раз поставити на порядок денний питання щодо необхідності вироблення шляхів підвищення ефективності реалізації адміністративно-деліктного законодавства, основними вадами якого на сьогодні є:

1. *Недосконалість Кодексу України про адміністративні правопорушення та й усього адміністративно-деліктного законодавства*, що насамперед пов'язано з постійним розширенням кола суспільних відносин, які підлягають захисту адміністративними санкціями; невідповідністю значної частини передбачених КУпАП проступків сфері публічного адміністрування; дублювання окремих положень Кримінального кодексу України; «застарілістю» окремих його положень [1, с. 127; 2, 92–99] та в цілому адміністративно-деліктної термінології [3].

У вітчизняній адміністративно-правовій науці існують різноманітні концепції оновлення законодавства про адміністративну відповідальність, серед яких найбільш виразними є: 1) «декодіфікація» чинного КУпАП та «розпорощення» складів адміністративних проступків за багатьма законами, які регулюють відносини в окремих сферах державного й суспільного життя [4, с. 143; 5]; 2) «кодіфікація» – тобто об'єднання одному кодефікованому акті юридичних текстів, що встановлюють норми підвідомчості, типи санкцій та їх максимальні розміри. «Кодифікація, – наголошує Д.М. Лук'янець, – спрямована на те, щоб критично переосмислити чинні норми, усунути суперечності й неузгодженість між ними» [6, с. 315]. Очевидно, що в умовах подолання принципових прогалин і нормативних колізій, які фактично склалися в правовому регулюванні адміністративної відповідальності, логічним все ж таки є прийняття другої концепції.

Ще одним принциповим питанням залишається відсутність серед учених єдності щодо назви кодифікованого акта (зокрема пропонується Кодекс про адміністративні проступки [7], Адміністративно-деліктний кодекс [8], Кодекс адміністративної відповідальності тощо). Проте, на наше переконання, назва кодексу не може прямо впливати на ефективність застосування його положень. Головним має залишатися якість нормативного матеріалу, відсутність колізій, дублювань, застарілих положень, логічна побудова тощо.

2. *Розпорошеність значної кількості нормативно-правового матеріалу та неповна відповідність адміністративно-деліктного законодавства потребам сьогодення.* Зокрема, посилання на адміністративну відповідальність за вчинення правопорушень, передбачених КУпАП, містяться в більш ніж ста законах та підзаконних актах. Паралельно з КУпАП діють норми, що встановлюють адміністративну відповідальність, але вони містяться в інших нормативно-правових актах (Повітряний кодекс України, Митний кодекс України, закони України «Про надзвичайний стан», «Про боротьбу з корупцією», «Про охорону державного кордону», «Про автомобільний транспорт» тощо).

Крім того, існує багато так званих «неробочих» норм. Прикладом може слугувати норма, яка передбачає відповідальність водіїв за недотримання безпечної дистанції руху (ч. 2 ст. 122 КУпАП). Протягом останніх років за вказаною нормою не було складено жодного протоколу. І це не дивно, оскільки чинні Правила дорожнього руху покладають вибір безпечної дистанції на розсуд водія. Будь-яка дистанція вважається безпечною, поки вона не призвела до створення аварійної обстановки або аварії. А якщо це сталося, то порушення має кваліфікуватися вже за іншими положеннями КУпАП (ч. 4 ст. 122 або ст. 124). Або, наприклад, та ж сама ч. 2 ст. 122 КУпАП щодо відповідальності водіїв за недотримання під час руху безпечного інтервалу – тобто відстані між боковими частинами транспортних засобів. З огляду на відсутність об'єктивних вимог до безпечного інтервалу (кожен водій сам вирішує питання про його відстань), застосування цієї норми виглядає проблематичним [9, с. 90–94].

3. *Проблема зазальних розмірів системи суб'єктів адміністративно-деліктної юрисдикції.* Існуюча система суб'єктів з низкою подальших змін та доповнень, закладена в КУпАП ще у 80-х роках минулого століття, була орієнтована на функціонування в ланках адміністративно-командної моделі на галузеву побудову держави та суспільства. Створення нової системи публічного управління, і відповідно, міністерства, відомства, орієнтоване на утворення відповідного суб'єкта адміністративно-деліктної юрисдикції. Тому будь-яких нормативних обмежень у розмірах системи не могло існувати.

4. *Невідповідність санкцій адміністративно-деліктних норм сучасним соціально-економічним умовам.* Як приклад, незрозуміло чим керувався законодавець, коли встановлював санкцію за ч. 4 статті 122 КУпАП, яка передбачає адміністративний арешт (!) за повторне керування водієм транспортним засобом, що підлягає обов'язковому технічному контролю, але своєчасно його не пройшов. Водночас за перевищення водіями транспортних засобів установлених обмежень швидкості руху більш як на 50 км/г передбачено стягнення лише у вигляді штрафу від тридцяти до сорока неоподаткованих мінімумів доходів громадян. А таке порушення (особливо в населених пунктах) може призвести до тяжких наслідків.

Інший приклад – ч. 5 статті 109 КУпАП, якою передбачено накладення штрафу на посадових осіб за недодержання встановлених габаритів при навантаженні й вивантаженні вантажів у розмірі аж 170-340 грн. (!) Здавалося б, незначні порушення, як от проведення неякісного деповського ремонту, неякісний контроль за роботою технічних пристроїв, затримання поїздів на перегоні чи станції через технічні несправності вагонів, негородження місця виконання робіт сигналами зупинки, несвоєчасне завершення робіт у «вікно», прийом вантажу й відправлення зі станцій вагонів із перевантаженнями понад вантажопідйомність вагонів і з порушеннями технічних умов навантаження і кріплення вантажів та інше, фактично створюють пряму загрозу безпеці руху поїздів та в остаточному рахунку можуть призвести до серйозної транспортної пригоди.

5. *Проблема виконання постанов про накладення адміністративних стягнень.* Виконання останніх є заключною стадією провадження у справах про адміністративні правопорушення. Від того наскільки своєчасно й повно органи адміністративної юрисдикції виконують постанови, значною мірою залежить ефективність зазначеного провадження, всього інституту адміністративної відповідальності. Лише за умов реального виконання накладеного стягнення спрацьовує механізм його впливу на свідомість правопорушника та інших громадян, практично забезпечується додержання одного з найважливіших принципів – невідворотності покарання за скоєння протиправних діянь, досягаються цілі запобігання вчиненню нових правопорушень. І, навпаки, невиконання накладених стягнень робить всю попередню процедуру малоефективною, призводить до дискредитації рішень відповідних органів, а в правопорушників виникає почуття безкарності, у результаті чого вони нерідко стають на шлях скоєння нових правопорушень, у тому числі й злочинів.

6. *Недосконалість застосування норм адміністративно-деліктного законодавства до неповнолітніх,* що пов'язано з, насамперед, виховним характером адміністративної відповідальності, так як до неповнолітніх у віці від шістнадцяти до вісімнадцяти років, як правило, застосовуються заходи впливу, які не є адміністративними стягненнями, зокрема, це зобов'язання

публічно або в іншій формі попросити вибачення в потерпілого; застереження; догана або сувора догана; передача неповнолітнього під нагляд батькам або особам, які їх замінюють, чи під нагляд педагогічному або трудовому колективу за їх згодою, а також окремим громадянам на їх прохання. Зрозуміло, що цей перелік (навіть неадміністративних стягнень) не може бути досконалим, до того й застосовується досить рідко.

7. *Проблема притягнення до адміністративної відповідальності юридичних осіб.* Аналіз чинного законодавства України та наукової літератури переконливо доводить стрімкий розвиток інституту адміністративної відповідальності юридичних осіб, але доки це питання перебуває в стадії обговорення, говорити про її ефективне застосування є передчасним. Законодавство про адміністративну відповідальність юридичних осіб поки що не кодифіковане, відсутній механізм притягнення юридичних осіб до адміністративної відповідальності. Санкції, що застосовуються до юридичних осіб, називаються по різному – фінансовими, економічними, адміністративно-господарськими, бо немає системності в їх видах. Законодавством не встановлений порядок провадження в справах про такого роду адміністративні правопорушення. Чітко не визначено органи, уповноважені розглядати справи про адміністративні правопорушення в названій сфері. Дотепер відсутня законодавчо закріплена система та види адміністративних стягнень, що застосовуються за такі правопорушення. На наш погляд, тільки нормативно-правове закріплення дозволить розкрити їх сутність і характерні особливості, визначити їх місце в системі заходів адміністративного примусу.

8. Ще однією з проблем залишається *відсутність чіткого нормативно-закріпленого механізму дій органів адміністративної юрисдикції (зокрема, працівників ОВС) відносно осіб, що вчинили адміністративні правопорушення, перебуваючи в стані сп'яніння.* Аналіз чинного законодавства та практики його реалізації засвідчив, що низка нормативно-правових актів містить норми, що визначають діяльність органів внутрішніх справ щодо осіб, які вчинили правопорушення, перебуваючи в стані тяжкого алкогольного чи наркотичного сп'яніння. Проте, ці норми є суперечливими: одні – забороняють доставляння й затримання осіб у стані сп'яніння (п. 6.6.4. Інструкції з організації діяльності чергових частин органів і підрозділів внутрішніх справ України, направленої на захист інтересів суспільства й держави від протиправних посягань, затвердженої наказом МВС України від 28.04.2009 № 181), інші (п. 5.3.14 Інструкції з організації діяльності чергових частин органів і підрозділів внутрішніх справ України, направленої на захист інтересів суспільства й держави від протиправних посягань, затвердженої наказом МВС України від 28.04.2009 № 181) – дозволяють.

Як відомо, доставляння та адміністративне затримання є заходами забезпечення провадження у справах про адміністративні правопору-

шення й регламентуються нормами Кодексу України про адміністративні правопорушення. Аналіз ст. 259, 261, 262, 263 КУпАП показав, що законодавець у жодному випадку не дає роз'яснень щодо доставляння й затримання осіб у стані сп'яніння. Також немає будь-яких указівок на особливості провадження у справах про адміністративні правопорушення щодо осіб, які їх вчинили в стані сп'яніння, і в Інструкції щодо оформлення матеріалів про адміністративні правопорушення, затвердженій наказом МВС України 22 лютого 2001 року № 185.

Розв'язання цієї проблеми вбачається таким чином: по-перше, розширити коло працівників органів внутрішніх справ, які мають право направляти на медичний огляд таких осіб. Необхідно доповнити п. 21 ч. 1 ст. 11 Закону України «Про міліцію» такою нормою *«направляти в разі необхідності при вчиненні злочину чи адміністративного правопорушення на медичний огляд осіб з метою виявлення й засвідчення стану алкогольного, наркотичного чи іншого сп'яніння»*. У зв'язку з цим відомчі нормативно-правові акти необхідно привести у відповідність із зазначеною нормою, серед яких Інструкція з оформлення матеріалів про адміністративні правопорушення, затверджена наказом МВС України від 22 лютого 2001 р. № 185; Статут патрульно-постової служби міліції, затверджений наказом МВС України від 28 липня 1994 р. № 404;

по-друге, внести зміни до статті 259 КУпАП, зокрема, зазначити ще одну підставу для доставляння *«У разі вчинення адміністративного правопорушення особами, щодо яких в уповноваженій особи органів внутрішніх справ є підстави вважати, що вони перебувають у стані алкогольного, наркотичного чи іншого сп'яніння, вони доставляються до приміщення органів внутрішніх справ для подальшого направлення в медичні заклади з метою встановлення та засвідчення такого стану»*;

по-третє, виключити з п. 6.6.4. Інструкції з організації діяльності чергових частин органів і підрозділів внутрішніх справ України, направленої на захист інтересів суспільства й держави від прогипправних посягань, затвердженої наказом МВС України від 28.04.2009 № 181, слово «доставленню», що дозволить доставляти до чергової частини правопорушників, що знаходяться в тяжкому стані сп'яніння без процесуального оформлення їх адміністративного затримання та перебігу термінів його обчислення та реалізовувати право направлення їх на огляд на стан алкогольного сп'яніння;

по-четверте, окремим нормативно-правовим актом запровадити процедуру направлення особи на огляд на стан сп'яніння до медичного закладу, аналогічну процедурі, що застосовується працівниками ДАІ для огляду водіїв-правопорушників.

по-п'яте, доцільним є розроблення спільного нормативно-правового акту МВС України та МОЗ України, який би визначав процедуру витвердження правопорушників, що знаходяться у стані сп'яніння, у медич-

ному закладі з фіксацією моменту витвердження відповідним висновком лікаря. Установити, що застосування до правопорушника заходів адміністративного примусу на загальних засадах можливе тільки після отримання висновку лікаря про витвердження особи.

9. *Наявні проблеми застосування заходів адміністративного примусу під час затримання особи.* Зокрема, КУпАП необхідно доповнити нормами, які визначатимуть строк для направлення протоколу до органу чи посадової особи, уповноважених розглядати справу про адміністративне правопорушення. Натомість чинна редакція КУпАП відповідної норми не містить, що дає змогу посадовій особі, яка уповноважена реагувати на адміністративне правопорушення, на власний розсуд визначати тривалість цієї процедури. Відповідно, для учасників провадження створюється ситуація правової непевності. Відсутність належної регламентації строків направлення протоколу спричиняє особливо небезпечні наслідки під час застосування адміністративного затримання в порядку ч. 4 ст. 263 КУпАП (адміністративне затримання правопорушника до розгляду справи судом).

Зрештою, підвищити ефективність провадження у справах про адміністративні правопорушення можна також шляхом установлення строку для виправлення помилок та доповнення протоколу. Слід внести зміни до норм Кодексу, що регулюють перебіг строку затримання. Зокрема, норма ч. 6 ст. 263 КпАП у чинній редакції дає змогу зловживати тривалістю доставлення порушника для складення протоколу з метою прихованого подовження строку затримання. За своїм змістом процедура доставлення дорівнює адміністративному затриманню, оскільки в обох випадках особа правопорушника позбавляється волі. Таким чином, слід включити тривалість доставлення особи порушника у загальний строк адміністративного затримання [10].

Залишаються неврегульованими відповідно до вимог ст. 6 Конвенції такі проблеми як: надання додаткових процесуальних прав особі, яку затримано або яку може бути притягнуто до відповідальності у вигляді адміністративного арешту; унесення змін до порядку складення та направлення протоколу про адміністративне правопорушення в частині як змісту протоколу, так і строків спрямування протоколу до органу чи посадової особи, уповноваженої розглянути справу й винести постанову; зміна підстав зупинення (припинення) провадження у справі про адміністративне правопорушення; унесення змін до норм, які встановлюють процедуру адміністративного затримання [11].

10. *Недосконалість механізму застосування такого заходу адміністративного припинення як доставлення порушника, яке регламентується статтею 259 КУпАП.* Це зокрема полягає у відсутності законодавчого закріплення поняття «доставлення»; відсутності чіткого визначення мети доставлення; помилковому розміщенні статті 259 КУпАП у главі 19 «Протокол про

адміністративне правопорушення», а не в главі «Заходи забезпечення провадження у справах про адміністративні правопорушення»; проблемами чіткого законодавчого визначення термінів доставлення порушника (у ч. 5 ст. 259 КпАП зазначено лише, що воно має бути проведено в можливо короткий строк) тощо.

11. *Невизначеність місця та ролі понятого під час провадження у справах про адміністративні правопорушення.* Зокрема, окремі норми КУпАП містять посилення на присутність під час учинення окремих адміністративно-процесуальних дій такого учасника адміністративного провадження, як понятий. А саме, у ч. 2 ст. 264 КУпАП зазначено, що особистий огляд може провадити уповноважена на те особа однієї статі з оглядуванням у присутності двох понять тієї ж статі. У ч. 4 ст. 264 КУпАП ідеться про те, що огляд речей, ручної поклажі, багажу, знарядь полювання й лову риби, здобутої продукції, транспортних засобів та інших предметів здійснюється, зазвичай, у присутності особи, у власності (володінні) якої вони перебувають. У невідкладних випадках зазначені речі, предмети може бути піддано огляду за участі двох понять у разі відсутності власника (володільця). У результаті бачимо, що понятий усе ж виступає учасником провадження у справах про адміністративні правопорушення, при цьому немає вказівки, хто може бути понятим, за винятком того, що під час особистого огляду такими учасниками мають бути особи тієї ж статі, що й оглядуваний. Як вихід з цієї ситуації вважаємо за необхідне доповнити КУпАП статтею 272¹ «Права та обов'язки понятого».

Не менш важливу роль для визначення ступеня ефективності адміністративно-деліктного законодавства відіграють своєчасність застосування юридичних норм, чітке визначення мети прийняття адміністративно-деліктної норми, повнота відображення в нормі адміністративного права особливостей сучасної деліктологічної ситуації, прогнозування – наскільки ефективно виявиться запропонована норма або норма, що проєктується, строки реалізації цілей прийняття норми, урахування при прийнятті норми економічних, політичних, ідеологічних та інших соціальних процесів, що відбуваються в суспільстві, своєчасність і повнота застосування норми, відповідність адміністративного стягнення суспільній небезпеці правопорушення, дотримання законності при застосуванні норми тощо.

Висновки. Отже, розв'язання окреслених проблем реалізації адміністративно-деліктного законодавства сприятимуть підвищенню ефективності діяльності органів адміністративної юрисдикції, покращанню деліктологічної ситуації та забезпеченню належного рівня безпеки в країні.

Використані джерела:

1. Адміністративне деліктне законодавство: зарубіжний досвід та пропозиції реформування в Україні / [авт.-упоряд. О. А. Банчук]. – К. : Книги для бізнесу, 2007. – 912 с.

2. Гуржій Т. О. Правове регулювання адміністративно-деліктних відносин: перспективи розвитку / Т. О. Гуржій // Вісник прокуратури. – № 8 (86). – 2008. – С. 92–99.

3. Банчук О. Реформа інституту адміністративної відповідальності в Україні – проблеми та варіанти їх вирішення / О. Банчук // Актуальні проблеми держави і права: Збірник наукових праць / Редкол.: С.В. Ківалов (голов. ред.) та ін. – Вип. 35. – Одеса : Юридична література, 2007. – С. 288–292.

4. Банчук О. А. Концепція Кодексу України про адміністративні проступки стала предметом обговорення / О. А. Банчук // Право України. – 2006. – № 7. – С. 143–145.

5. Єремєєв Д. В. Деякі аспекти реформування законодавства про адміністративну відповідальність [Електронний ресурс] / Д. В. Єремєєв. – Режим доступу : <http://radnuk.info/pidrychnuku/admin-pravo/493-stetsenko/21486-2012-06-24-13-11-43.html>.

6. Лук'янець Д. М. Адміністративно-деліктні відносини в Україні: теорія та практика правового регулювання : [моногр.] / Лук'янець Д. М. – Суми : ВТД «Університетська книга», 2006. – 367 с.

7. Коломоєць Т. О. Кодифікація адміністративно-деліктного законодавства України: реальна вимога часу (аналіз деяких пріоритетів) / Т. О. Коломоєць // Влада. Людина. Закон. – 2006. – № 6. – С. 65–75.

8. Лук'янець Д. М. Інститут адміністративної відповідальності: проблеми розвитку / Д. М. Лук'янець. – К. : Інститут держави і права ім. В.М. Корецького НАН України, 2001. – 220 с.

9. Гуржій Т. О. Актуальні проблеми законодавчого регулювання адміністративно-деліктних відносин у сфері безпеки дорожнього руху / Т. О. Гуржій // Право України. – 2009. – № 3. – С. 90–94.

10. Вакуленко Т. О., Соловійов О. В. Відповідність окремих положень кодексу України про адміністративні правопорушення вимогам статті 6 конвенції про захист прав і основних свобод людини [Електронний ресурс] / Т. О. Вакуленко, О. В. Соловійов. – Режим доступу : <http://www.minjust.gov.ua/0/4386>.

11. Весельська Т. Адміністративне затримання особи: українські реалії та міжнародний досвід / Т. Весельська // Право України. – 2010. – № 2. – С. 243–249.

Собакарь А.А. Адміністративно-деліктне законодавство України: состояние и пути повышения эффективности его реализации

В статті вивчено состояние адміністративно-деліктного законодавства України. Определены причины, которые мешают эффективной его реализации, среди которых несовершенство многих его норм; слабая эффективность их реализации; несоответствие значительной части предусмотренных Кодексом Украины об административных правонарушениях проступков современным реалиям; нередкие случаи ошибочной квалификации административных проступков; многочисленные жалобы граждан на решения, действия (бездействие) должностных лиц субъектов административной юрисдикции и тому подобное. Определены харак-

терные проблемы реализации административно-деликтного законодательства Украины и предложены пути повышения его эффективности.

Ключевые слова: *административно-деликтное законодательство, деликт, проступок, эффективность, реализация, совершенствование, кодекс.*

Sobakar A.A. Administrative and delict legislation of Ukraine: state and ways to improve its implementation

The article studied the administrative and delict legislation of Ukraine. It is proved that, despite the considerable scientific interest of scientists outlined issues, called the current administrative and tort legislation perfect hard proof is why many of its outdated regulations, lack of effectiveness of implementation, a significant discrepancy of misdemeanors provided CAO realities of the present, numerous cases of administrative offenses of false qualifications, numerous complaints against decisions, actions (inaction) of officials of administrative jurisdiction and others. Outlined problems of implementation of administrative and tort legislation, including, in particular, the imperfection of the Code of Ukraine on Administrative Offences and all administrative and tort law; dispersion of a significant number of legal material and incomplete compliance with administrative and tort legislation needs today; the problem of the overall size of the system of administrative tort jurisdiction; discrepancy sanctions administrative tort rules modern socio-economic conditions; Problems of the decisions on the imposition of administrative penalties; imperfect application of administrative and tort law to minors; issue administrative liability of legal entities; lack of a clear regulatory mechanism of action of fixed administrative jurisdiction (including police officers) with respect to persons who have committed administrative offenses while intoxicated; problems of application of administrative coercion during detention; imperfect mechanism of application of the measure administrative suspension as bringing the offender, which is governed by Article 259 of the Administrative Code; uncertainty of the place and role of witness during proceedings on administrative offenses like. The ways improve the effectiveness of administrative and tort legislation of Ukraine.

Key words: *administrative and delict legislation, delict, misconduct, efficiency, implementation, improvement, Code.*